

**Перша Неділя Св. Великого
Посту – Торжество
Православ'я**

**First Sunday of the Great Fast:
The Triumph of Orthodoxy**

Fr. Ihor Kutash - o. Igor Kutash
kutash@unicorne.org



«Неописане Слово Отця, що прийняло тіло від Тебе, Богородице, описалось.»

Сьогодні православні по всьому світі святкують перемогу Православ'я над останньою великою єрессю.

Єресь – це відхилення від правди віри. Православ'я немає офіційного підручника віронавчання крім Нікео-Царгородського Символа Віри, яку проголосили перші два Вселенські Собори 325 та 381 років. Однак цей Символ дає ґрунт для послідовної та чудової перспективи на те, Ким є Бог і як Він відноситься до створіння Свого.

Він проголошує, що Бог – Єдиний. Він – Отець. І Він вічно народжує Сина, Який є Бог істинний від Бога істинного, і втілюється у просторі і часі, як конкретна Людина, Ісус з Назарета, Месія, Христос.

Ісус є одна Боголюдська Особа, і в Ньому Божа і Людська істоти – в досконалій єдності, але не змішані а виразні. Це ж те, що нас спасає, радісно проголошує

“No one could describe the Word of the Father; but when He took flesh from you, O Theotokos, He accepted to be described.”

Today the Orthodox throughout the world celebrate the Triumph of Orthodoxy over the last of the great heresies.

A heresy is a deviation from the truth of the faith. Orthodoxy does not have an official compendium of doctrines apart from the Nicene-Constantinopolitan Creed proclaimed by the first two Ecumenical Councils of 325 and 381. However this Creed lays the groundwork for a consistent and excellent perspective on Who God is and what He does for His creation.

God is proclaimed to be perfectly One. He is the Father. Also He eternally begets the Son, Who is True God of True God, incarnate within space and time as the concrete human Person, Jesus of Nazareth, the Messiah, Christ.

Jesus is one Divine-Human Person, in Whom the Divine and Human essences are in perfect union, yet unmixed but distinct. It is this,

Православ'я. Бог Син з любов'ю прийняв те, щоб бути втілений, як Людина, таким чином поєднуючи людську природу, яку ми розділяємо з Ним через це Боговтілення, з Божеством, бо ж Він завжди Бог істинний від Бога істинного. Якраз це відкриває для нас вхід до Раю. Це й дає нам можливість зростати до повноти потенціалу, за яким нас створив Бог: щоб ставати подібними до нашого Творця – богами через Благодать, а Він - Бог по істоті Своїй.

Ця істина – понад людським розумінням, бо ж вона поєднує людськість – яка вже сама в собі глибоко таємнича – з Божеством, а це безмежно вище будь чого, що людина може зрозуміти. Цю істину треба прийняти вірою, з любов'ю та подивом, а тоді вона осяє ясним світлом усе, що довкола віруючого. Ми бачимо і свій початок і свою ціль у несказанній любові Божій. Ми бачимо шлях, по якому маємо йти, як також нашу не раз пригнічуючо невдалі намагання йти по ньому. Ми бачимо невичерпні скарби прощення, настанов, заохочення та сили, якими завжди так щедро обдаровує нас Бог, щоб ми могли знову піднятися після кожного упадку, повернутися після кожного відблукання та постійно намагатися йти вперед до осягнення нашого високого покликання.

Та людський розум, який так захоплений зовнішнім, так полонений впевненістю про свою геніальність, таки намагається зробити раціональним те що понад раціональністю. Отож цю істину треба було захищати, а захищаючи знаходити слова, які могли б висловити як добре тільки можна, а переважно тим щоб відкидати вислови, які не передавали її правильно. І так хоч попередні Собори були проголосили істину, що Ісус – досконала Людина, як і досконалий Бог, деякі церковні мужі, яке мали доступ до Імператора Лева Ісаврянина (685-741)

Orthodoxy joyfully proclaims, which saves us. God the Son has lovingly accepted to be fully incarnate as a Human Person, thereby linking the humanity we share with Him as a result of this Incarnation, with Divinity, for He always remains true God of true God. It is this which opens the way to Paradise for us. It is this which makes it possible for us to grow towards the potential with which God created us, to become like our Creator, gods by grace as He is God by essence.

This truth is beyond rational understanding for it links humanity – a profound mystery in itself – with Divinity, which is infinitely beyond human understanding. It must be accepted by loving and wondering faith and then it sheds a radiant light on all that is around the believer. We see our source and our destination as the ineffable love of God. We see the path which we must travel as well as our sometimes dismal failure to do so. We see the inexhaustible forgiveness, direction, encouragement and strength which are always so generously extended to us by God so that we may rise each time we fall, return each time we stray and keep on pressing forward to our high calling.

Yet the human mind, bound up as it is in external realities, captivated by the sense of its own ingenuity, keeps on trying to make rational that which is beyond reason. And so it was necessary to defend this truth and in defending find the words to express it as precisely as possible, usually by paring away statements that did not portray it well. Thus, even though the previous Councils had proclaimed the truth that Jesus is perfectly Human as well as perfectly Divine, some Churchmen who gained the ear of the Emperor Leo the Isaurian (685-741) were of the mind that one could not portray the Lord in images, because one could portray only the Human nature and not the Divine and therefore such images or Icons would divide the indivisible Christ.

Yet one of the characteristics of a human being is that they can be portrayed and described in

додумались, що не можна представляти Господа в образах, бо ж таким чином можна представляти тільки Людину, а не Бога, отож такі образ поділяли неподільного Христа і їх треба позбутися.

Та невід'ємна властивість людини є те, що її можна представити й описати в словах та в образах. Казати що так не можна чинити по відношенні до Ісуса, це по суті відкидати, що Він дійсно – Людина, а що Він назавжди понад справжньою людськістю. І за цим слідує твердження, що Він справді не поєднався з нашою людською природою і не може справді розуміти нас і нам співчувати. Іншими словами, Його втілення не спасає нас а просто дає нам ще одну причину прославляти й почитувати Його, але при тому тільки прагнути а ніколи не досягти єдності з Ним, бо ж ми впалі люди, які не можуть самі себе спасти, отож і ніколи не досягнемо спокою та гармонії, і ніколи не здобудемо Рай, який завжди такий привабливий але вічно закритий, недоступний нам.

Впродовж більш чим сто років православні молилися, роздумували, страждали та нарешті досягнули повну перемогу радісної істини: а саме, що Ісус дійсна Людина як і дійсний Бог. І Його і Його людей та й Його Ангелів можна представляти в іконах, написаних за особливим стилем, якого виробили, щоб разом виявляли і Його людськість і Його Божество. Він справді прийшов до нас, щоб бути з нами назавжди, щоб підняти нас з гробів та привести нас до Раю.

Цю остаточну перемогу святкували на Першу Неділю Великого Посту за наказом Цариці Феодори в р. 843 (деякі джерела подають 842), і православні святкують її щороку від того часу. Були часи коли до цих урочистостей також додавали й анатемами проклаття проти єретиків, справжніх чи уявних. Переважно цього

words and in images. To say that this could not be done with Jesus was, in effect, to deny that He was truly human – that He must always and forever be beyond true humanity. Therefore He did not truly unite with our human nature and could not truly identify with and have compassion upon us. In other words His Incarnation does not save us, but simply gives us another reason to worship and adore Him, but forever yearn and - since we are fallen and unable to save ourselves – never attain union with Him, never attain peace and harmony, never attain the Paradise which remains tantalizingly forever closed to us.

For more than a hundred years the Orthodox prayed, meditated, suffered and finally received the full victory of the joyous truth: Jesus is indeed truly Human as well as truly Divine. He can indeed – as can all of His people and His Angels – be portrayed in Icons in the particular style developed to do so which would manifest both His humanity and divinity. He has truly come to us, to be with us, to raise us up from our tombs and bring us to Paradise.

This final victory was celebrated on the First Sunday of Lent at the direction of the Empress Theodora in 843 (some sources say 842), and the Orthodox have celebrated it ever since. There were times when, for political reasons, anathemas against heretics, real or perceived, were also proclaimed at such celebrations. This is usually no longer the case. Instead the Orthodox in many cities gather together in one Temple, celebrate a special Vespers and walk in a triumphal procession holding up Icons.

We thank God for His wonderful mercy towards us, for His unending and unfathomable love and we dedicate ourselves to become ourselves better and better Icons of His infinite glory, power and love.

тепер не роблять. Натомість православні в багатьох містах разом збираються в одному Храмі, служать особливу Вечірню і обходять Храм у переможній процесії, тримаючи Ікони.

Дякуємо Богові за Його чудову милість до нас, за Його незламну й бездонну любов і посвячуємо себе самими ставати все кращими Іконами Його безмежної слави, сили та любові. Амінь.